

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

som skal miste den, er ikke sket Fyldest for disse to Partiers Vedkommende. De lokale Hensyn har været for stærke i Udvalget, og den officielle Tilslutning, de to Partiers Ordførere gav Lovforslaget ved første Behandling, er altsaa mundet ud i en Række Ændringsforslag, som faktisk kun lader Sorø—Vedde-Banen uberørt, den ene af de fem til Nedlæggelse bestemte Baner, og som endda opretholder ikke alene Forlængelsen af den midtsjællandske Bane fra Frederikssund til Hillerød, men ogsaa den Forlængelse af Skern—Videbæk-Banen fra Videbæk til Skive, som fra alle Sider har været opgivet i mange Aar.

Skulde disse Ændringsforslag blive vedtaget, vil det sige, at den aarlige Besparelse, som Statskassen kunde vente af de fem Baners Nedlæggelse, og som er opgjort til 1,1 Mill. Kr., reduceres til de 188 000 Kr., der kan spares ved Sorø—Vedde-Banens Nedlæggelse, plus de henimod 300 000 Kr., som Forenklingen vil medføre for de fire andre. Man spørger unægtelig sig selv, om Staten da virkelig har Raad til at se bort fra ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr.s Besparelser i disse Tider. Mig bekendt ligger Staten endnu med et udækket Underskud paa den kommende Finanslov paa 40—50 Mill. Kr. Men maaske mener man, at overfor dette Underskud spiller ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. mere eller mindre ingen Rolle, det slaar ikke til alligevel.

Det glæder mig at se, at det konservative Mindretal udtaler i Betænkningen sin Anerkendelse af, at Statsbanerne og Ministeren har forelagt for Rigsdagen Spørgsmaalet om disse fem Baners Nedlæggelse og sin Erkendelse af, at Statsbanernes Ledelse naturligt bør fralægge sig Ansvaret for en Fortsættelse af Driften af de økonomisk daarligste Baner; men saa er Mindretallet formentlig ogsaa klar over, at naar dette er sket, bliver det Rigsdagen, der overtager Ansvaret for desuagtet at forlange saadanne Baner opretholdt. Venstremindretallet giver ogsaa i Indledningen af sin Udtalelse — og det ærede Medlem Hr. Fuglsang gentog det her — Ministeren Ret i den principielle Opfattelse, at Jernbanestrækninger, der ikke af Befolkningen udnyttes i et saadant Omfang, at Opretholdelse af Banen maasiges at være et samfundsmæssigt og økonomisk Krav, bør nedlægges. Men Resten af Mindretallets Udtalelse i Betænkningen synger den gamle kendte Sang: Morgen, Morgen, nur nicht heute, Udsættelse, se Tiden an, et Prøveaar o. s. v., i Morgen vil vi alle spare, kun ikke i Dag.

Det konservative Mindretal er klar over, at den foreslaede Udsættelse af Nedlæggelsen af Midtbanen vil krydse Statsbanernes Planer om at anvende Banens Bro- og Skinnemateriel andetsteds. Det er ogsaa rigtigt. Jeg har derom i Udvalget oplyst, at man efter nærmere Undersøgelse af hele dette Forhold er blevet klar over, at man ved Flytningen af disse ikke meget brugte Skinner og Sveller fra den midtsjællandske Bane til en Hovedrute, der netop staar for Tur til at skulle sporfornyes, vil kunne spare til Skinne- og Svelleindkøb ca. $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., altsaa et betydeligt større Beløb end oprindeligt opgivet i Lovforslagets Bemærkninger, foruden hvad der kan spares ved Anvendelsen af Brofaget over Roskilde Fjord andetsteds.

Saa siger det konservative Mindretal, og jeg beder lægge Mærke til denne Udtalelse, at

„en Optagelse af Banens Skinner og Demontering af Broen over Roskilde Fjord i sig selv er Foranstaltninger, der, under Hensyn til, at Banen er anlagt paa et Tidspunkt, da Automobiltrafikken havde naaet en betydelig Udvikling, vanskeligt vilde kunne opfattes som Vidnesbyrd om en maalbevidst økonomisk Politik“.

Ja, men naar man nu er klar over, at der er taget fejl, bør man saa ikke erkende det? Og vilde det hjælpe, om man, som Mindretallet foreslaar, udsatte Banens Nedlæggelse et Aar? Vilde det være et bedre Vidnesbyrd om en maalbevidst økonomisk Politik, hvis man til den Tid nedlagde Banen og maaske saa ikke havde saa god og fordelagtig Anvendelse for dette Materiel?

Med Hensyn til Røde Kro—Bredebro Banen siger Mindretallet:

„At nedlægge en helt ny Bane vil (jfr. foran om Midtsjællandsbanen) let give Befolkningen Indtryk af, at Statens Politik har en uheldig Siksak-Karakter“.

Nu er dette, at man erkender, at en Udvikling har fundet Sted, og at man derefter maa gaa en anden Vej, ikke det samme som en Siksak-Politik. Men tror Mindretallet da, man kan skjule overfor Befolkningen, at Staten for sent har opdaget, at man har vedtaget alt for mange Baner? Heldigvis er det jo kun de færreste, ja, en meget lille Del af de i 1918 vedtagne Baner og end ikke alle de i 1908 vedtagne Baner, der er ført ud i Livet. Jo, det har Befolkningen saamænd godt nok opdaget. Men kunde Mindretallet da tænke sig at drage Konsekvensen heraf, at Staten vedblivende skulde føle sig forpligtet til at drive saadanne Baner for at kunne paastaa overfor Befolkningen, at Staten aldrig tager fejl? Det kan vist